Ancheta internațională a ziarului **sportul**

ORIGI

ÎNCOTRO SE ÎNDREAPTĂ BOXUL AMATOR?

Desemnat pentru opt zile drept capitală a boxului amator european, Bucureștiul găzduiește oaspeți de seamă veniți nu numai să urmărească dar să și legifice marea întrecere continentală, prin girul ce le-a fost încredințat de forul conducător al pugilatului.

Profitînd de aceasta, ziarul nostru lansează o nouă anchetă internațională, tema fiind aceea enunțată în titlul de mai sus.

Ținînd seama de prestigiul interlocutorilor pe care ne-am propus a-i intervieva, de experiența lor, de galoanele pe care și le-au cucerit (pe drept) în lumea „herminei albe" ne-am decis să abordăm întrebări delicate (și tocmai de aceea foarte rar dezbătute), solicitînd — deci — un răspuns franc, fără ocolișuri și poduri de retragere.

Iată chestiunile :

1 ȚINÎND SEAMA DE TENTAȚIILE MULTIPLE CE I SE OFERĂ ASTĂZI, PRIN CE MIJLOACE CREDEȚI CĂ POATE FI ATRAS TINERETUL SPRE EXERCIȚIUL DUR AL BOXULUI?

2 NU SOCOTIȚI CĂ PRIN EFECTUAREA CÎNTARULUI LA URCARE ÎN RING, AR PUTEA FI ALUNGAT DIN BOX UN PRILEJ FRECVENT DE IPOCRIZIE?

3 CE CONDIȚII TREBUIE ÎNDEPLINITE PENTRU A MENȚINE CORECTITUDINEA ȘI A ÎNLĂTURA BRUTALITATEA DIN BOXUL AMATOR?

Și iată-i pe primii oaspeți ai coloanelor noastre :

BANKS (ANGLIA): „Avem mijloace de a atrage tineretul în ring"

H. R. BANKS este o personalitate binecunoscută în lumea boxului amator mondial : el deține funcția de secretar al Asociației Internaționale a Boxului Amator. De cîteva zile dl. Banks se află în Capitală pentru a urmări desfășurarea campionatelor continentale. Ieri dimineață, cu prilejul recepției oferite la Consiliul municipal al orașului București, i-am solicitat răspunsurile la ancheta întreprinsă de ziarul nostru.

1. Într-adevăr, azi sînt foarte multe tentațiile care se oferă tineretului. Totuși, cred că avem la îndemînă mijloace prin care să-l atragem în ring. Trebuie, însă, să-i dezvoltăm gustul pentru box din fragedă copilărie. Să-l învățăm arta boxului, căci pugilatul este într-adevăr o artă. În Anglia tinerii încep să practice acest sport la vîrsta de 11 ani, A.B.A.-ul organizînd anual pentru sportivii pînă la 21 de ani numeroase turnee. Abecedarul boxului se învață în școli, acolo clădim noi bazele acestui sport al curajului, al bărbăției. N-am fost egoiști și, călăuzindu-ne după principiile A.I.B.A. (de a promova tehnica, deci spectacolul) am recomandat, în numele forului mondial amator, legile care guvernează boxul în Anglia. Am pledat în favoarea promovării acestui sport, convinși că practicarea lui întărește organismul, îl călește pentru viitor, pentru lupta cu viața. Boxul întărește caracterul tînărului, și am curajul s-o afirm, o face mai mult decît fotbalul. Pentru că în ring, cei doi adversari sînt egali.

Este necesar ca tineretul de azi să învețe că nu poate să lovească pe cineva fără să existe posibilitatea ca el însuși să fie lovit. Ca să atragem un tînăr spre patrulaterul de luptă trebuie, în primul rînd, să-l învățăm mijloacele de a se apăra. Spre acest țel tinde A. I. B. A.

2. Cîntarul trebuie făcut înainte de a urca în ring. Cine susține altă idee greșește categoric. Ca să mă refer la campionatele europene de la București, pugiliștii care luptă azi după-amiază sau seara au fost supuși la examenul cîntarului dimineață, la ora 8. Așa se va întîmpla în fiecare zi. Practic, nu este posibil ca verificarea greutății să se facă cu puțin timp înaintea meciului. Nu există timpul necesar. Actualele reguli de a face cîntarul în fiecare dimineață (mă refer la competițiile de durată) nu vor defavoriza pe nici unul dintre adversari, pentru că după acest „test" și unul și celălalt se pot alimenta cît doresc. Cu o condiție însă : să țină seamă că în meciul următor trebuie să se prezinte în fața cîntarului în limitele de greutate normale.

3. Asemenea condiții sînt stipulate în regulamentul A.I.B.A. Printre ele voi enumera controlul medical al sportivilor, instrucțiunile precise date arbitrilor care nu trebuie să permită brutalitatea excesivă, loviturile incorecte ce pot duce la rănirea adversarului. Marea dorință a conducerii A.I.B.A., pentru care noi luptăm cu toată însuflețirea, este de a-i convinge pe antrenorii din toate țările să-i pregătească în așa fel pe elevii lor, încît boxul tehnic, ARTA, să se situeze pe primul plan. Numai în acest fel brutalitatea va fi înlăturată.

Ne permitem o intervenție spunîndu-i d-lui H. R. Banks că boxul prin esența sa nu poate fi complet umanizat, că el rămîne totuși... box. A-l învăța pe pugilistul care prin constituția sa fizică este un om robust să puncteze slab este, după opinia noastră, o utopie. La care dl. Banks ne-a răspuns :

„Noi vrem să promovăm o scrimă a pumnilor, să promovăm SPECTACOLUL. Știm că ne va fi greu, pentru că multe școli de box din lume sînt orientate spre lupta dură. Dar vom persevera în acest ideal pentru că vrem să redăm pugilatului frumusețea, măiestria. Pentru aceasta i-am selecționat cu grijă pe arbitrii-judecători, preferîndu-i pe cei care înclină spre ceea ce urmărim noi, ne-am orientat către oameni care știu să gîndească, și care în trecutul lor sportiv au fost adepți convinși ai boxului tehnic. Pînă la urmă cred că vom fi înțeleși și acceptați și de antrenori. De altfel, i-am și determinat pe aceștia să se gîndească la orientarea boxerilor spre tehnică, atunci cînd am luat hotărîrea să nu se mai scadă un punct, în situația în care un boxer este knock-down. Nemaiavînd un astfel de avantaj (ca urmare a unor lovituri dure), sportivii se vor gîndi, vrînd-nevrînd, să folosească doar lovituri precise, corecte, știind că numai acestea vor fi luate în seamă de judecători. Sper că nu este prea departe ziua cînd vom elimina complet K. O.-ul din box...

Romeo CĂLĂRAȘANU

Desen de O. ANDRONIC

GRADOPOLOV (U. R. S. S.): „Cred în steaua acestui sport aspru"

KONSTANTIN VASILIEVICI GRADOPOLOV este una dintre cele mai proeminente figuri ale boxului sovietic. Campion între anii 1923 și 1928, „prințul ringului" — cum a fost denumit pentru tehnica sa de filigran, este astăzi încă un bărbat, în ciuda celor 65 de ani pe care îi poartă cu dezinvoltură, dacă nu chiar cu o oarecare ironie.

Un element de „Magazin" din viața sa : a fost actor de cinema, deținînd rolul principal în 13 filme (numărul nu i-a purtat ghinion ci, dimpotrivă). Are titlul de profesor de box, fiind ani de-a rîndul șeful catedrei de specialitate la Institutul de Cultură Fizică din Moscova. A scris cărți, traduse (ce coincidență) în 13 țări, face parte din Comisia de arbitri a A.I.B.A.

Konstantin Vasilievici urcă fără să giffîie scările Primăriei Bucureștiului, ne lasă în urmă, și spune jovial :

— Bine, bine. Am să vă răspund. Întrebările sînt foarte bine alese.

Puțin mai tîrziu stăm de vorbă.

— Așadar, despre tineret, despre interesul față de sport, în general, și față de box, în special.

Este, indiscutabil, o problemă acută, din ce în ce mai acută a contemporaneității. La ora actuală, tentațiile oferite omului modern, mai ales celui tînăr, îmbrățișează un spectru foarte larg.

Trebuie să înregistrăm fenomenul ca atare, dar nu să ne și resemnăm în fața lui. Evident, este mult mai plăcută o plimbare cu mașina, o seară la televizor, o partidă de bridge sau o declarație de dragoste (fie ea chiar nesinceră) decît — să zicem — trei ore petrecute în fața sacului de antrenament, sărind coarda sau făcînd box cu umbra.

Viața sedentară îi îngrașă pe oameni, îi face mai răi, mai egoiști...

— Care ar fi soluția, antidotul ?

— Eu, personal, n-aș putea da o rețetă, ci doar să-mi exprim un punct de vedere. Soluția, pentru a combate o stare de lucruri care capătă un caracter mondial, stă în sistemul de educație. Am văzut în Anglia pe acei faimoși tineri „hippy", pletoși, jegoși, netunși, cu trupuri scheletice, cu mîini de păianjen și cu sufletele îmbătrînite din adolescență. Nici măcar nu i-am disprețuit ; i-am compătimit, doar.

Educația sportivă trebuie începută din familie și consolidată în școală. Aceasta este „piatra unghiulară". Școala reprezintă vîrsta căutărilor, a marilor avînturi, visuri și aventuri. Tocmai de aceea, rolul profesorului de educație fizică este cu nimic mai puțin important decît al aceluia de matematică sau de limbă maternă.

— Și totuși, cum să-i atragem pe tineri spre box ?

— Lucrul acesta trebuie făcut cu multă delicatețe, ținînd seama de faptul că pugilismul reprezintă o ramură de sport foarte grea, foarte dură. Trebuie mizat, cred eu, pe dorința fiecărui adolescent de a fi bărbat, de a se putea socoti bărbat, de a fi, deci, îndrăzneț și puternic. În ce măsură vom reuși ? Trebuie să reușim ! De aceasta depinde viitorul boxului.

Trecem la a doua întrebare :

— Ah, cîntarul !, exclamă Gradopolov. *Cînd să-l facem ? Cred că e bine așa cum se întîmplă acum. Dumneavoastră, însă, vorbiți de ipocrizie. Nu mi se pare. termenul cel mai potrivit. Ați încercat vreodată să slăbiți ?*

— Eu, nu ! Soția mea...

— Păcat ! Să știți că e un calvar. Boxerul obligat să „dea jos" este un martir, iar antrenorul său un... inchizitor. Apoi, marile competiții pugilistice se desfășoară sistem turneu și reclamă o cîntărire zilnică. Pierderea în greutate atrage inevitabil pierderea forței, a reflexelor. Ceea ce dv. socotiți o incorectitudine (poate că este !) nu e nimic mai mult decît a-ți fura singur căciula.

Și apoi omul este vietatea cu cea mai înaltă posibilitate de acomodare. Dacă — să zicem — vom stipula regula cîntarului cu CINCI MINUTE înainte de luptă, se vor găsi metode (corecte sau incorecte) de a o eluda. Personal nu sînt un conservator, un adept al imobilismului, dar așa cum au fost rînduite lucrurile nu mi se pare că ar fi rău. Să mai reflectăm...

Și astfel, ajungem la ultima noastră întrebare :

— Un box fără brutalități. A fost și este visul veții mele ! Personal, opinez pentru scrima pugilistică, detest bătaia, brutalitatea, mă horipilează vulgarizarea artei nobile.

A. I. B. A. tinde ca prin modificările de regulament să confere boxului nobletea pe care indiscutabil că o merită, să găsească modalități pentru îndulcirea luptei. K. O.-ul rămîne pentru noi marele coșmar.

Înnobilarea boxului (eu nu voi folosi eufemismul — umanizarea) cade — în primul rînd — în sarcina antrenorilor. Din acest punct de vedere am constatat tendințe foarte pozitive la maeștrii români pe care i-am cunoscut.

Dar, desigur, chestiunea este legată direct de temperamentul sportivilor, de școala pugilistică pe care au absolvit-o. De cele mai multe ori, „bătăușii" încearcă prin virulență să compenseze lacunele tehnice. Noi, în Uniunea Sovietică, am dat libertatea arbitrului de ring să oprească lupta pentru „LIPSA DE TEHNICĂ".

Desigur, ceea ce întrebați dv., probabil pentru că doriți, nu se poate petrece peste noapte. Personal cred, însă, cu toată ființa mea în steaua boxului amator.

Valeriu CHIOSE

Post-restant

...ȘI CAMPIONUL DORMEA

Tovarășe redactor,

A fost odată un campion. Dar, nu, mai întîi, campionul acesta a fost un elev de liceu care doar ce ieșea din casă că și dădea direct pe Y.M.C.A., maidanul primelor veleități fotbalistice ale copiilor megieși. Fotbalul l-a fermecat o vreme și pe el ca și pe ceilalți, tot elevi la „Spiru Haret" din vecinătate. Și dacă acest teren din inima Capitalei de odinioară (pe locul lui se înalță astăzi clădirea Teatrului Național) a fost leagănul fotbalistic al unor jucători de talent ca Rici Hillard, Boby Zamfirescu, Constantinescu-Grecu, Gafiu, Răiculeanu etc., — pentru campionul despre care vreau să vorbesc acum n-a fost decît platforma de pe care el s-a îndreptat spre alt sport, spre adevărata lui vocație, — spre box.

La 15 ani era campion amator al orașului, iar pe la 16 avea în buzunar titlul profesionist.

...Și într-o seară de vară — era prin 1930, parcă —, boxerul român l-a bătut măr pe francezul Kid Oliva, silindu-l să-și lase la noi, aici, la București titlul de campion european la categoria „muscă".

Campion european la nici 18 ani împliniți ! Primul lui titlu continental și, totodată, primul de acest fel căzut în apanajul boxului românesc. Primul am zis, dar nu și ultimul, întrucît în excepționala-i carieră, Lucian Popescu (probabil că ați ghicit de la început că despre el este vorba) a mai cucerit încă alte două centuri europene, cumulînd, la un moment dat, pe cea de la „muscă", cu cea de la „cocoș", event rarisim în lumea întreagă, atunci, reușit doar de marele Georges Carpentier. Dar eu de fapt nu am de gînd acum să fac o incursiune recapitulativă și nici să arăt cît de strălucite calități a avut acest super-campion român, apreciat de foarte mulți specialiști (îmi permit să mă alături acestei opinii) drept cel mai bun produs al boxului nostru din toate timpurile. Vreau să spun numai că splendida victorie din acea seară de vară a fost, așa după cum era și normal să se întîmple, sărbătorită printr-un banchet la care a participat multă lume : familia învingătorului, cunoscuți, prieteni, admiratori, oameni din lumea boxului, gazetari. Era de față înaintea paharelor pline cine vrei și cine nu vrei.

Îmi amintesc că la un moment dat, tocmai cînd veselia era mai mare și în vacarmul entuziasmului general, cineva a întrebat :

— Dar Lucian unde e ?

— Unde să fie ? — a venit repede precizarea tatălui, care era și managerul său : doarme. Doarme de două ore. Ce vrei să facă ? Mîine are zi de antrenamente.

Ați citit bine : eroul serii gloriosul cîștigător se dusese la culcare ca un cetățean anonim care se teme să nu piardă a doua zi condica. Și la nici 24 de ore după acest triumf, el se găsea printre primii în sala de antrenament — pregătindu-se, desigur, pentru succesele viitoare.

Campionul care electrizase mii de oameni nici nu era măcar prezent la masa dată... în cinstea lui. Alții îi sărbătoreau victoria. Alții se veseleau de acest mare și răsunător succes sportiv, care mai întîi și-ntîi era — nu ? — al lui.

...Mi-am adus aminte, tovarășe redactor, de acest amănunt din seara aceea de vară și mă gîndesc că astăzi sînt sportivi care văd lucrurile cu totul altfel. Pentru un șut mai așa, pentru un gol la păianjen, pentru o victorie modestă în fond, obținută într-o întrecere oarecare, pentru o apreciere elogioasă — de multe ori, grăbită — apărută în presă sau, pur și simplu, pentru că au lucrat ceva-ceva mai multișor la antrenament și se simt obosiți, sînt, văd și aud, sportivi care cred că primul drum pe care trebuie să-l facă după asemenea... succese sau după asemenea surmenaje, e la... restaurant, ca să se răsplătească prin intermediul unor repetate potire bahice.

Tuturor acestora eu le-aș aminti la infinit întîmplarea pe care mi-am luat îngăduința s-o povestesc mai sus. Așa aș face ! Poate c-or trage vreo învățătură din ea.

Al d-tale,
V. T. RANU

p. conf.,
— c. grigoriu —

RĂSPUNDE Ion Poștașu

M. POLEANSCHI, SIBIU. 1. Așa cum ați presupus, arbitrul sovietic de box Vladimir Enghibarian, care va urca în ring la campionatele europene, este una și aceeași persoană cu marele boxer de acum un deceniu. Sperăm că nu ne cereți palmaresul lui. Nu de alta, dar ne-ați consuma tot spațiul. Să amintim doar că a obținut medalia de aur la Jocurile Olimpice de la Melbourne (1956). Un amănunt interesant, furnizat chiar de Enghibarian : cel mai redutabil adversar al său a fost Tiți Dumitrescu. 2. K.D.-urile nu mai au importanța pe care o aveau în urmă cu cîțiva ani, cînd orice cădere la podea însemna un punct pentru adversar. Acum, boxerul este numărat, fără ca acest lucru să aibă repercusiuni asupra șanselor sale. Singurii care continuă să puncteze K.D.-urile sînt... spectatorii. Nu toți, doar cei care cunosc mai puțin regulamentul !

TITI GHEORGHIU — Vaslui. Amuzantă și... pe față, noua versiune a unei vechi zicale :

„Toamna se numără bobocii. Boxerii — tot anul !"

LEONTIN GATA, MOROIENI. Crainicul dv. favorit, Cristian Țopescu, va fi prezent, desigur, cu comentariile de rigoare, la televiziune, la campionatele europene de box. El nu este fratele lui Felix Țopescu, ci fiul său. Nu știu însă dacă-i convine lui Felix să se știe lucrul acesta. Din cochetărie !

OVIDIU GHERAN, elev, TURNU SEVERIN. Cei mai tineri reprezentanți ai țării noastre la europene sînt cocoșul A. Dumitrescu și pana Gheorghe Pușcaș. Vîrsta lor : 20 de ani. Totuși, nu e prea devreme pentru a aspira la titlul continental. Lucian Popescu, antrenorul lui A. Dumitrescu, a fost și mai... grăbit, la vremea lui, cucerind centura de campion european (la profesioniști) la 17 ani, cînd era, ca și dv., elev de liceu !

HELGA CSATARI, TIMIȘOARA. Vreți să aflați cîte ceva despre Nino Benvenuti. De ce ? Fiindcă e boxer bun sau pentru că e bătut frumos ? El este campionul

mondial al mijlociilor (box profesionist). Ca amator, a fost campion olimpic și european. El a evoluat și pe ringurile noastre, învingîndu-i pe Șerbu Neacșu (la puncte) și pe Șt. Cojan (prin descalificare). El are acum 31 de ani.

MANOLE TAULEANU, GALAȚI. Este greu de stabilit o ierarhie a celor mai buni boxeri români din ultimii 20 de ani. Nu

poate fi vorba decît de simple păreri. Personal, i-am apreciat mai mult pe Gheorghe Fiat, Gheorghe Negrea, Mircea Dobrescu, Tiți Dumitrescu și Iosif Mihalic. Și Nicolae Giju s-ar putea număra printre ei, în ciuda șocului pe care ni l-au povocat ultimele sale evoluții.

Ilustrații : N. CLAUDIU

Suferințele tînărului welter

Șarjă pugilistică de GINO PATRONI

Poate că Simone nu era născut pentru box. Și mai avea bietul băiat și o meserie ciudată : era înghițitor de ouă. Își cîștiga pîinea bînd ouă crude. Dar să vă explic mai bine. Simone făcea reclamă unui cofetar ambulant care-și instala laboratorul în piața orașului de trei ori pe săptămînă. Omul vindea un pandișpan, un fel de panettone, pe care-l prepara în fața clientului. La fiecare jumătate de oră aduna cumpărătorii strigînd : „Poftiți domnilor ! Un pandișpan formidabil ! Cea mai bună prăjitură din lume, preparată cu ouă absolut proaspete !" Pentru a demonstra teorema, Simone, ca un scamator de circ, înconjurat de mulțimea de gură cască, era nevoit să bea conținutul unei cești cu ouă bătute. Operațiunea se repeta de cîteva ori și era fatal ca băiatul să aibă arsuri și dureri de stomac.

Dar, cu o asemenea cantitate de proteine în corp, Simone se simțea puternic ca un Hercule și avea dorința irezistibilă de a-și cheltui acest surplus de energie. Într-o zi bătu la ușa unei săli de sport.

— Aș vrea să mă fac boxer, se adresă el unui bărbat între două vîrste, ras în cap, și cu un prosop aruncat pe umăr. Omul cu prosopul îi zîmbi și-i spuse că nu era mare lucru să ajungă boxer ; o meserie ușoară pentru cei care știu să primească pumni și uneori rentabilă. Tot vorbindu-i, antrenorul îi puse mănușile în mîini, apoi începu să țopăie în jurul lui simulînd că-l lovește și strigînd „Hop la, hop la".

Simone prinse repede jocul. Amintindu-și de un meci de box văzut la cinematograf, încercă să se apere, rotind capul sau făcînd fente. Antrenorul îi luă de mînă și-l duse la cîntar.

— Bravo băiatule ! Ești un welter (n.t. semimijlociu) în toată regula ,spuse el, parcă bucuros. Simone, în ce-l privește, nu se știa deloc welter, pentru bunul motiv că acest cuvînt îi era necunoscut. Dar, nu întrebă nimic și acceptă că este un welter, cu mîndria lipsită de logică a ignorantului.

Turneul novicilor a fost totdeauna trambulina de lansare a celor ce visau gloria ringului. Galele se disputau în săli joase și afumate. Băieții primeau mănuși uzate, tricouri îmbibate de sudoare și chiloți de multe ori prea largi, pe care trebuiau să-i lege cu sfoară. Primul adversar al lui Simone era indiscutabil mai versat în tainele sportului cu mănuși. Se vedea și după aerul său puțin disprețuitor și după fițele pe care le făcea în colț, agățîndu-se de corzi, executînd piruete pline de grație. Simone fu impresionat de la început de agilitatea și siguranța adversarului său.

— Fă și tu ca el, îi șopti omul cu prosopul. Simone nu mai avu însă timp să-l imite pe boxerul din colțul opus. Gongul anunță începerea meciului. Pe pătratul mărginit de 12 corzi începu lupta. Simone lovea cu ochii închiși. Celălalt încerca să-l doboare. Pînă la urmă amîndoi rămaseră în picioare și Simone ajunse în vestiar palid, simțind o durere ascuțită în stomac.

— Tu ești cîștigătorul, îi spuse antrenorul. Te-a lovit sub centură. Lovitură nepermisă. De ! ce să-i faci, cu toate că știa mai mult box decît tine.

„Welterul Simone, scria a doua zi cronicarul de box, este un băiat coriace". Simone nu știuse niciodată că el este coriace. Dar, în viață niciodată nu termini de învățat.

Și iată cum Simone, învingător fără voie, a ajuns în finalele turneului regional. Sorții i-au hărăzit însă un adversar dificil care îți făcea teamă numai cînd te uitai la el. Avea o față măslinie și niște ochi care aruncau fulgere. Cei de la sala lui Simone erau îngrijorați, fiindcă îi iubeau pe băiat și ar fi vrut să-l vadă cîștigător. Nu mai pridideau cu sfaturile. „Să fii atent, Simone, ăsta e un vulpoi, are garda pe stînga și un pumn !". Simone le răspunse senin :

— O fi, dar eu sînt coriace.

— Ei, asta nu-i de ajuns. Pe ring, în afară de rezistență îi curaj, îți mai trebuie și altceva.

Simone tremura pe scăunelul său în așteptarea gongului.

— Ce-i cu tine, băiatule ? Nu mai tremura, îi spuse omul cu prosopul. Nu vezi că-i faci jocul ? Trebuie să rîzi, zîmbește, pentru dumnezeu.

Simone încercă să fie vesel, dar pe față sa apăru doar o strîmbătură. Cei din tribune începură să fluiere. Adversarul său era un boxer arțăgos, părea stăpîn pe sine și cînd surîdea i se vedeau doi dinți de viplă, semn că mai urcase de multe ori pe ring. Meciul începu și tuciurii dădu drumul directelor de dreapta care răsunau pe corpul lui Simone ca niște palme violente.

— Simone, acoperă-te ! strigă antrenorul.

Simone se acoperi cu mănușile și cu brațele. Era complet acoperit sau cel puțin lui i se părea că este, uitînd însă că între vîrful coatelor și marginea centurii rămînea descoperită zona albă și fragedă a abdomenului, către care se repezi, martelînd-o cu furie, adversarul său. Simone căzu la podea. Voi să se ridice, dar picioarele nu-l ascultau. Rămase în postura aceea puțin caraghioasă, sprijinit pe mînuși și pe genunchi, semănînd cu un atlet gata să la startul într-o cursă de 100 de metri. Arbitrul ridică degetele unul după altul, apoi strigă „out !"

— Ce înseamnă „out", întrebă Simone ?

— Înseamnă că s-a terminat, neajutoratule.

A doua zi, cronicarul revistei „Le Luci del Ring" scrise că „welterul" Simone are „călcîiul lui Ahile" în stomac. Speriat, Simone nu întîrzie să se prezinte la medic.

În timp ce doctorul îi palpa și îi punea să respire adînc, Simone îi spuse că simte o durere în stomac și că pe semne acolo are „călcîiul". Doctorul ridică sprîncenele.

— Ești nebun ! — urlă el.

— Nu, sînt coriace, răspunse candid Simone.

Intrigat, medicul luă un ciocănel și începu să-l lovească peste rotule. Apoi îi întrebă cînd îi cuprind durerile. Simone îi spuse că apar mai ales în timpul meciurilor de box cînd băieții simt o plăcere grozavă să-i pocnească în burtă. Apoi vru să-i explice medicului și chestia cu ouăle. Dar doctorul își pierduse răbdarea și în timp ce se plimba cu pași mari prin cabinet îi spuse să-și vadă de treabă, că nu are timp de irosit cu prefăcuți ca el.

Simone mai pierdu și alte meciuri. Se răspîndise vestea că avea în stomac „călcîiul lui Ahile" și toți loveau în punctul acela pînă ce bietul „welter" îngenunchia și arbitrul anunța „out". Într-o bună zi, Simone îi întinse mănușile omului cu prosopul și-i declară că a terminat-o cu boxul. Se întoarse la vechea lui meserie. În tîrgul acela provincial unde în fiecare dimineață, în fața mulțimii de gură cască, trebuia să bea o duzină de ouă crude. Se înțelege că durerile de stomac n-au încetat, dar nu mai erau atît de arzătoare ca în timpul meciurilor de box, deși Simone, chiar dacă medicul era de altă părere, nu înceta să creadă că din ziua aceea „cînd boxase în finală, îi rămăsese în stomac „călcîiul lui Ahile".

În românește de
I. VÎLCEANU